

Víziók

Szirmai Károly

Az éjszakák motorosai

Az éjszakák félelmesen feküdtek végig a városon. Az utcák elnéptelenedtek, a lámpák nem égtek, a félhomályban szorongva áldogáltak a házak, senki sem merészkedett ki lakásából, s leeresztett redőnyöket arasznyira elhúzva, némán leselkedtek ki az utcákra, melyek szürke páncélos, mozdulatlan folyókként szeltek keresztül a várost.

Az emeletes ház lakói is ott leselkedtek, időnként karórájuk világító számlapjára pillantva, mert az éjszakák fekete sapkás motorosai a kései órákban indultak portyázásukra, éjfél után kettőig is rettegésbe tartva őket. Vajon ezúttal nem feljűk fognak-e lekanyarodni, vajon az éjszaka nem reájuk kerül-e sor?

Tizenegy felé egyre jobban erősödve, megszólalt jobb kéz felől a jól ismert motorkerepelés, mely leginkább egy csontokat fűrészelő gép tompán fogazott, egyenletes hangjára emlékeztetett. Majd sárga koponyájára húzott fekete bőrsapkában, s hátán fekete szárnyként kiterült gallerral, megjelent az első csontváz-motoros, s mereven fogva a kormányt, sötét szemüreges tekintetével elhúzott előttük.

Az előőrs, a portyára kelt éjszakai motorosok előkémlelője volt ő. A többi fekete bőrsapkás, apró, tompán fogazott kelepeléssel s szikár csontváz-törzsével előredőlve — hosszabb-rövidebb időközökben —, hármásával, négyesével, ötösével, később jött utána, ezzel is fokozva az ablakoknál meghúzódók rettegését, akik szorongva gondoltak arra, hogy vajon hányan jönnek még, mikor ér félelmes fölvonulásuk véget.

A csontváz-motorosok — ellentétben a sebes iramban elkelepelő elsővel — lassítva, féket használva jöttek, fekete sapkás, sötét szemüreges koponyájukkal jobbra-balra tekintgetve, a némán áldogáló házak látszólag lehunytt szemű, leselkedő ablakait kémlelve, mintha azt mérlegelnék, latolgatnák, kik a soron következők, kik azok, akiket az éjszakai listára vettek?

De a csontváz-motorosok — meg sem állva — elhúztak előttük, és északnak kanyarodtak, távolabb eső utcákba, kerületekbe, ahol az emberek ugyanúgy nem hunyták le szemüket, s ugyanolyan rettegéssel leselkedtek ki az ablakokon.

Megkönnyebbülten lélegeztek föl. Ismét megmenekültek, ismét sikerült a rettenetes pribékek figyelmét elkerülniök — talán éppen legkedvesebb ismerőseik életének árán —, de elhurcolásukra gondolva, ez mit számított?

Elnyújtóztatták a hosszú állongásban megmerevedett tagjaikat, s helyet változtattak. Talán nemsokára vége szakad a portyázó kirándulásnak, s ruhástól, kimerülten ágyukra roskadhatnak, ha ugyan szabadító álomba dermedhetnek, s nem vonul föl fölgújtott képzeletük reszkető vetítővásznán a rémségek és borzalmak újabb sorozata.

A hátralevő időt számon tartva, újra karórájuk világító lapjára tekintettek, de szorongással eltelve látták, hogy még csak fél kettő, mert akkor még mindig jöhetnek — újra fölbukkanhatnak.

Egyre fokozódó nyugtalansággal lesték a másodpercek múlását, megsarkantyúzni vágyva az időt, hogy gyorsabb iramra kényszerítsék.

Ebben a túlfeszült, szívdobogásos várakozásban hangzott föl hirtelen jobb oldalról a csontok fűrészelésére emlékeztető egyenletes, tompán fogazott motorkepelés, és pár pillanatra rá, az utca elején megjelent sereg-zárónak az utolsó öt csontváz-motoros.

Míg szürkés világító törzsük lovagoló ülésben dőlt előre menetközben a gépen, fekete lyukszemű koponyájuk csikorogva fordult a ház felé, fürkészően végigsorjázva a lefüggönyözött ablakokat, melyek mögött, a sötétben, remegő lábbal álltak a leselkedők.

Csak azt hallották, hogy a motorosok lefékeznek, majd rövid szünet után, mely alatt tanácskozhattak, gépüket újra megindítják, s az épület felé kanyarodva, hirtelen megállnak.

Percek vagy csupán pillanatok teltek-e el utána, csak odalenn mintha mély nyikorgással kitarult volna a nagykapu, majd tompán koppanó léptek indultak a lépcsőházban fölfelé, egyre közelebb érve, egyre kopogóbbá válva, míg csak néhány fok választotta el őket az emelettől.

— Jönnék — suttogták, mutatóujjukat megszólasztást tiltóan szájukra illesztve, és rettegve néztek a következő pillanatban megkocogtatott ajtóra.

Árnyék

Bizonyára már előbb is jelentkezett, de nem vette észre. Tulajdonképpen barátainak tűnt fel először, amikor vendéglátó legénylakásában összejöttek. A városzéli, földszinti lakás előtt ugyanis nem volt se épület, se fa, se erdő, s amint az ebédlőasztalnál ülve, forró feketekávéjukat kortyintgatták, egyszerre mégis azt vették észre, hogy ablaknak háttal ülő barátjukra egy hosszú, halavány árnyék vetődik, s mintha valamiért megjelölné, megáll rajta mozdulatlanul.

Akaratlanul egymásra pillantottak, de tapintatból nem szóltak semmit. Hátha barátjuk nem is tud róla. A különös jelenség egyébként meghökken-tette őket. Nem tudták mire vélni, elfogadhatóan miképpen megmagyarázni. Csak attól fogva kedvük lelohadt. Az árnyék fenyegetően tolakodott be közéjük. Barátjuk megjegyzetté, megbélyegzetté vált. Már nem tudtak vele oly melegen, közvetlenül, folyamatosan beszélni. A jelenség eltávolította tőlük. Ha nem köbelezték volna őket társadalmi illemszabályok, legszíve-sebben fölkerekedtek volna, hogy elmenjenek. De hát egy ideig nem tehet-

ték. S bár utána este még együtt maradtak, érintkezésükben bizonyos figyelő résenállás jutott kifejezésre, mint akik nem tudják, hányadán is vannak barátjukkal, s állapota nem arra készíteti-e őket, hogy óvakodjanak tőle.

Azóta nem keresték, hogy találkozzanak vele. S ha olykor mégis összer kerültek, kényszeredetten kérdezősködve, csak azt nézték, miképpen szabadulhatnak tőle mielőbb. Ez hovatovább viselkedésükből is kiért, úgy-hogy észre kellett vennie. S bár változásukat nem tudta mire magyarázni, restellte, hogy utánajárjon. Csak barátnője tartott ki még mellette. De már ő sem sokáig.

Egy szombat délután ugyanis, amikor meglátogatta, hogy megállapod-janak esti műsorukban, beszélgetés közben hirtelen olyasmit vett rajta észre, amitől viszolyogva kiáltott föl.

— Mi van veled?

— Miért, mi volna? — kérdezte ő elcsodálkozva.

— Egy árnyék esett a hátadra, pedig az ablakok előtt nem látok sen-
kit, semmit. Nem értem... — nézett tehetetlenül maga elé.

— Hol, merre? — kapkodta a fejét.

— Állj föl, és fordulj meg, akkor meglátod.

S csakugyan, amint így tett, megpillantotta magán a hosszú, tenyérszerű széles árnyékot, anélkül, hogy magyarázatát tudta volna adni.

— Nem értem — mondta zavartan a férfi. — De hát mi történik körülöttem?

S kezdeti, magától értetődő csodálkozása szorongásba csapott át.

Barátnője hallgatott, nem sietett segítségére. Ő is a különös jelenség hatása alá került, s alig várta, hogy cigarettája végére érjen, fölállhasson, s a kellemetlenné vált helyről elszabaduljon.

— Én most megyek — jelentette be, ezúttal a megszokottnál hamarabb határozva el magát a távozásra. — És ahogy megbeszéltük — szólt vissza kifelé indulóban, inkább csak azért, hogy mondjon valamit, és föllélegzett, amikor kilépett az utcára, s megszabadult a viszolygó érzéstől, melyet a barátjáról eső árnyék keltett benne.

A megbeszélt estét csak kényszeredetten töltötte el vele, mert nem szerette volna ebben az állapotban megbántani, de a legközelebbi találkára már nem ment el, éppúgy került az eset óta, mint valamikori cimborái.

Ő csak most jött rá, hogy miért hagyták el sorra, de semmit sem tett, hogy visszaszerezze őket, tisztában volt vele, hogy úgyszólván hiábavaló lenne minden kísérlete, mert megjegyzetté, megbélyegzetté vált, aki elől, mintha valami rettenetes betegséggel volna megfertőzve, óvakodva tér ki minden ismerős. Nem, nem akarta látni gyanakvó, bizalmatlanul résen álló tekinteteket, mely talán a lappangó téboly torz vigyorát lesi szemében.

Csak az irodabeliekkel és idegenekkel érintkezett még, akik nem tudtak titkáról, s akik közt megbélyegzettségével, rejtőzködve, még meghúzódhatott. Csak köztük s a tömegben érezte magát biztonságban, odahaza már nem, ki volt szolgáltatva a délutánonként jelentkező árnyéknak, amikor besütött szobájába a nap. Ilyenkor szinte odaragasztva ült székében, mintha ismeretlen igézet fosztotta volna meg ellenállásától.

De sokáig nem maradozhatott el, s szinte valami hipnotikus parancs-nak engedelmességgel indult délutánonként hazafelé, hogy az ablak előtti karosszékre ülve, mint valami fekete mágikus sugárzásnak, odatartsa magát a reávetődő árnyéknak.

Egy nyárvégi délután is így indult haza, hogy szokása szerint beüljön karosszékre, de többé nem tudott felállni, elmozdulni, a testén fekete pántként végighúzó árnyék végképp odatapasztotta. Így találta a ráköszöntő reggel.